

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

[Εἶνε γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Σταμ. Σταματίου εἰς τοὺς δημοσιογραφικοὺς καὶ λογογραφικοὺς κύκλους. Συντάκτης καὶ χρονογράφος τῆς « Ἀκροπόλεως », ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν.

Καὶ εἶνε ἤδη μόλις 26. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου τὸν γνωρίζουν ἀπὸ τὰς εὐφρεῖς γελοιογραφίας, δι' ὧν ἐκόσμησε πολλάκις τὰς σελίδας του. Ἐξετέλεσε δημοσιογραφικὰς ἀποστολάς εἰς Παρισίους καὶ Λονδίνον, περιῆλθε δὲ τὴν Κρήτην, Σάμον, Μακεδονίαν, Μικρὰν Ἀσίαν, ἀποστέλλων ἐντυπώσεις, περιγραφὰς καὶ ἄλλας χρονογραφικὰς εἰδήσεις. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἐπτὰ παρατόλμων νέων τῆς Ναυπλίου, οἵτινες, μικρὸν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Γουδῆ, ἔκαμαν τὸ ἐνοπλὸν ὑπὲρ αὐτῆς αἰματηρὸν κίνημα. Τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς, προαλειφόμενος νὰ ἀποδυθῇ εἰς τὸ στάδιον τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων].

Η ΤΣΙΤΣΙΜΙΔΑ

Ἡ ΔΗ ἡ γειτονιά τὸ ἄκουσε, πῶς ἡ κυρία Μπακαλιάρου θὰ πῇ-
γαινε κ' ἐφέτος νὰ ἐορτάσῃ τὴν πρωτομαγιάν εἰς τὴν ἐξοχὴν.
Ἦτο ἔθιμον τοῦ τόπου, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς πόλεως νὰ πη-
γαίνῃ ἔξω εἰς τὰ ἀγριοπούλουδα καὶ τῆς πρασιναδες, διὰ νὰ ἐορ-
τάξῃ τὴν ποιητικὴν ἐορτήν, καταβροχθίζουσα κρέατα καὶ κυλιομένη
ἀπὸ τὸν οἶνον. Τώρα θὰ πῆτε, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀριστο-
κρατικά, καὶ μάλιστα διόλου ποιητικά. Ἀλλὰ ἂν ὅ,τι κάμνει ἡ κ.
Μπακαλιάρου, ἡ κ. Στρατοσχάρτου, ἡ κ. Τσαπελίδου, ἡ κ. Ἀπλυ-
τοπούλου καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξέχουσαι τῆς πόλεως, δὲν εἶναι ἀριστοκρα-
τικά, τότε ποῖα εἶναι, παρακαλοῦμεν; Μήπως ἐκεῖνα, ποὺ κάνει ἡ
φτωχολογιά καὶ οἱ χωριάτες! Τί λές ἐκεῖ! Αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλειπε.

Ἐβόα λοιπὸν ἡ κ. Μπακαλιάρου κραυγάζουσα εἰς τὴν Τσιτσιμί-
δαν, τὴν ὠχράν τῆς ὑπηρετρίαν, μὲ φωνὴν ποὺμποροῦσε νὰ ση-
κώσῃ καὶ πεθαμμένους, γιὰ νὰ ἀκούεται εἰς τὴν γειτονιά καὶ τὰ
περίχωρα:

— Μουρὴ κιτρινιὰ ἀ ἀ ἀ ρα, φέρε τοὺς κεφτέδες γρήγορα, ποὺ
ἔχουν ἑκατὸ δράμια βούτυρο, μουρὴ ἡ ἡ ἡ!..

— Κατέβασε καὶ τὴ σαλάτα μουρὴ «παρμένη» γρήγορα!

Καὶ εἶχε δίκαιον νὰ φωνάξῃ ὠργισμένη καὶ εἰς ἐπήκοον τῆς γει-
τονίας ἡ κ. Μπακαλιάρου.

Ὁ Στραβοκαρέκλας, ὁ καρροτσέρης, ἐπερίμενε δέκα, τώρα, λεπτά εἰς τὴν αὐλή. Τὰ χρωματιστὰ «χράμια» εἶχαν στρωθῇ ἐπὶ τοῦ κάρρου, ἡ γειτονιά ἤδη εἶχε μαζευθῇ εἰς τὰ παράθυρα, ὁ κ. Μπακαλιάρος, αἶρων γαστέρα ἡγουμενικὴν, ἀνῆλθεν ἀσθμαίνων καὶ ὑδρορροῶν ἐπὶ τοῦ τετρατρόχου, ὁ υἱὸς Μπακαλιαρόπουλος, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου καὶ προτιθέμενος νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Ἱατρικὴν — πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔκαμνε τοὺς φιλοστόργους γονεῖς νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «γιατρὸν» ἀπὸ τώρα προκαταβολικῶς, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ χάσῃ καὶ τὸ μικρὸ του ὄνομα :

— «Κυρία Μπακαλιάρου, ἀπάνου εἰν' οὐ Μήτσους ;

— Ποιὸς Μήτσους, οὐ γιατρούς ; »
νὰ χάσῃ, λέγομεν, καὶ τὸ μικρὸ του ὄνομα, ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ δὲν ὑπελείπετο παρὰ ἡ δεσποινὶς Εὐκοιλία Μπακαλιάρου, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἐφάνη σειομένη καὶ σεισοπυγοῦσα, πλήρης μπομπαρίων καὶ φκιασιδιῶν, κατέρυθρος καὶ ξυλομύτα ὡς ροδοπάρειος ἡῶς.

Δὲν θὰ παρακολουθῆσωμεν τὸ φόρτωμα τῶν φαγητῶν ἐπὶ ὀγκώδους κοφινίου κρεμαμένου ὀπισθεν τοῦ κάρρου, οὔτε τὴν πανηγυρικὴν τῆς οἰκογενείας ἀνὰ μέσον τῶν ὁδῶν ἐκκίνησιν. Τοῦτο μόνον θὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ γειτονιά κατεπλάγη ἀπὸ τὴν πληθύν τῶν φαγητῶν τῆς κ. Μπακαλιάρου, τοιαύτην γαστριμαργικὴν καὶ πληθόσαρκον ζωὴν ἀπολαμβάνουσιν...

— Χαράστηνε!... Τυχερὴ ἦταν!...

Ἡ κ. Μπακαλιάρου δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ σπῖτι γιὰ σπιτάκι στὸ χωριό, ποῦ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ ἐκστρατεύουσιν κατὰ τοῦ Ματοῦ. Ἀπὸ κάθε δρόμο, ἀπὸ τὸν ὅποιον διήρχετο, ἐκύτταζε εἰς τὰ παράθυρα, προσπαθοῦσα νὰ διακρίνῃ κανένα ἢ καμμιὰ γιὰ νὰ τὴν χαιρετίσῃ μεγαλοφώνως :

— Καλὴ - μέρα, κυρὰ - Μαριωρῇ.

— Καὶ τοῦ χρόνου, καλὴ πρωτομαγιά!

Εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ὁ κόσμος ἦτο πολὺς καὶ ὁ Στραβοκαρέκλας ἐκράτησε τὸ κάρρο του, γιὰ νὰ χαιρετίσῃ ὁ κ. Μπακα-

λιάρος «τὸν λαὸ» — ποῦ τὸ ξέρεις! μπορεῖ νὰ γείνῃ μιά φορὰ καὶ Δήμαρχος! — ἡ κ. Μπακαλιάρου ἐθεώρησε καλὸν νὰ φωνάξῃ μεγαλοφώνως εἰς τὸν ἄνδρα τῆς :

Ἡ κ. Μπακαλιάρου

Ὁ κ. Μπακαλιάρος

— Σωτήρη, κύτταξε σέ παρακαλῶ τί ὥρα εἶνε στό χρυσό σου τὸ ρολόϊ μὲ τὴν χρυσή καδένα!..

* *

Στὸ πίσω μέρος τοῦ κάρρου, σὲ μιὰ κώχη ἀπάνω, ἡ ὁποία ἔπλην «ἐσφαζε», ἐκάθητο ἡ «δοῦλα» ἡ Τσιτσιμίδα, μὲ γυμνά τὰ πόδια της καὶ στάζουσα ἀκόμη ἀπὸ ἀλυσσίδες. Τσιτσιμίδα δὲν τὴν ἐλέγανε· ἥπως ἄλλοιῶς τὴν εἶχε βγάλει ὁ νουνός της. Ἡ κ. Μπακαλιάρου ὁμως, περιπαίζουσα τὴν ὠχρότητα τῆς πτωχῆς τῆς χωρικῆς, τὴν ἀπεκάλει «Τσιτσιμίδα» * καὶ τὸ παρατσούκλι πειὰ τῆς ἔμεινε. Εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὴ τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα. Ἡ βαρεῖες δουλιές, μὲ τῆς ὁποῖες φόρτωνε τὸ «τενιασμένο» της κορμὶ ἡ «κυρά της», τὸ ξύλο, ἡ νηστεία, ἡ στέρησης, ἡ γκρίνια καὶ ἡ φαγοῦρα ἡ καθημερινή — «ὕπηρετρία εἶναι, τί θέλουμε τὰ μούτρα της; νὰ τὴν κάνουμε κυρά;» — ἀπεκτίνωσαν τελείως τὸ κορίτσι, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται πλέον τίποτε καὶ νὰ μὴν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ζωὴ τὴν πληθὺν τῶν φαγητῶν καλλίτερη ἀπὸ αὐτή. Ἦτο μάλιστα καὶ εὐχαριστημένη γι' αὐτά. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔτρεφε καὶ ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν κ. Μπακαλιάρου, ἡ ὁποία τὴν ἠγείχετο «καὶ δὲν τὴν ἔστελλεν εἰς τὸ καλύθι της νὰ τρώῃ μποτότα!»

Χειμῶνα - καλοκαίρι μὲ πάγου καὶ λιθάρια, σὰν ἀναμμένα κάρ-
θονα, ξυπόλητη περιπατοῦσε. Τὰ
πόδια της πληγιάσανε, πρηστή-
κανε καὶ μελανιάσανε τὰ δάχτυλά
της, ἐξοιδημένα σὰν λουκάνικα.

— Τί θέλει ἡ βρώμα! ἐδὸς ἡ κ.
Μπακαλιάρου, κάλτσες καὶ πα-
πούτσια νὰ τῆς φορέσω τῆς δού-
λας, τῆς χωριάτισσας!.. Ἄμ ἂν
φοροῦν ἡ δούλες μας παπούτσια,
μεῖς ἡ νοικοκυράδες τότε τί θὰ
φορέσουμε!..

Ἡ αὐνίες τὴν ἀποτελεῖωσαν
ἔπρεπε νὰ καθάρισῃ τὸ σπίτι, ὅταν
θὰ κοιμῶταν ἡ οἰκογένεια τὸ βρά-
δυ, καὶ νὰ σηκωθῇ πρωτὶ, νύχτα,
θαμπὰ - θαμπὰ νὰ «σιγυρίσῃ τὰ
πάντα ἑτοιμα» καὶ ἑτοιμα νὰ τὰ
βρῇ ἡ μὲ τὴν ἀνατολὴν ἐξυπνωδῶ βαρύθυμος κυρία Μπακαλιάρου!

* Κίτρινη μαργαρίτα.

«Εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ὁ κόσμος
ἦτον πολὺς...»

Καμμιά φορά ἤρχετο ὁ πατέρας τῆς, ἓνας κακομοίρης κι' ἔλεει-
νὸς χωριάτης, θαρμένος ἀπὸ τὴν φτώχεια, κυνηγημένος ἀπὸ τ' ἀπο-
σπάσματα, γδαρμένος ἀπὸ εἰσπράκτορας καὶ φορατζήδες, ἔβλεπε τὸ
κορίτσι του πυορροῦν καὶ καταμέλανον καὶ συνεκινεῖτο. Τὸ ἐμα-
κάριζε μονάχα γιατί ἔτρωγε ἄσπρο «χάσικο» φωμί. Ἡ κ. Μπακα-
λιάρου τὸν κρατοῦσε εἰς τὴν σκάλα :

— Νὰ μὴν ἀνέβῃ ὁ παλιοχωριάτος ἀπάνω ! . .

Τοῦ ἔδινε, σὰν νὰ τὸν ἔδριζε, ἓνα νερόπλυμα καφέ καὶ τὸν ἔδιω-
χνε κατόπιν :

— Ἀὖ τώρα στὸ καλὸ ! . .

Καὶ ὁ χωριάτης ἐμψυχωμένος λίγο ἀπ' τὸ θερμὸ τονωτικὸ πιετὸ
ποῦ κάθε χρόνο, σὰν γιαιτρικὸ, τὸ ἔπινε, ἔφευγε μακαρίζοντας τὸ
θεό, ποῦ ὑπάρχουνε «καλοὶ ἄθρῳποι στὸν κόσμο ! . . »

* * *

Ἡ Τσιτσιμίδα ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἄρρωστη. Πυρετὸς τῆς
ἔλυωνε τὸ σῶμα καὶ ἔκανε νὰ σπινθηροβολοῦν τὰ μεγάλα μαῦρα

μάτια τῆς, τὰ βαθεῖα κι'
ἀπέραντα σὰν πόντος . . .
Ἀπὸ τὴν προηγούμενην
ἡ κ. Μπακαλιάρου τὴν
εἶχε δεῖρει ἀνηλεῶς. Κά-
ποιο ὀρεχτικὸ καὶ σκαν-
δαλίζον ἔδεσμα εἶχανε
φτιάσει εἰς τὸ σπίτι, τὸ
φάγανε ἐμπρὸς εἰς τὴν
μικρὴ, χωρὶς νὰ τῆς δώ-

«Τὸ κάρρο ἤδη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . »

σουνε κι' αὐτὴν ἦς ἓνα τρίμμα ! «Δὲν τὴν κακομαθαίνουμε ! »

Καὶ τότε εἰς τὰ μάτια τῆς, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ καὶ αὐτὴ τὸ πῶς,
δάκρυα ἀνέβηκαν, τῆς τὰ πνίξανε καὶ πλημμυρῆσαν τὸ κίτρινο τὸ
πρόσωπό τῆς.

— Μπα ! νὰ φάῃ ἡ γρουσοῦζα τὸ κεφάλι τῆς ! ἐδρυχήθη ἡ Μπα-
καλιάραινα καὶ «εὐφορος ὡς ἡ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Νεῖλου ποτιζο-
μένη γῆ, γόνιμος ὡς φαντασία συντάκτου ἐφημερίδος ἀθηναϊκῆς,
εὖρωστος ὡς πρῶν Ὑπουργὸς καὶ ροβοκόκκινη σὰν καλοψημμένη
φραντζόλα» ἐρρίχτηκε κατὰ τοῦ ἀδυνάτου δουλικοῦ, καὶ σοῦ τὸ
ἔκαμε τ' ἄλατι.

Νά, γιατί εἶχε πυρετὸ ἡ Τσιτσιμίδα καὶ γιατί δὲν μποροῦσε νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τὴν ὁποῖαν ἔλαβε :

— Τὸ καλὰθι καὶ τὰ μάτια σου, μουρὴ !

Ἡ ὑπηρέτρια ἔγυρε τὸ πυρέσσον κεφάλι τῆς, βλέπουσα κόκκινα
φαντάσματα καὶ φλογισμένες πόλεις . . .

Τὸ κάρρο ἤδη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὸ πράσινον ἀπλώνετο
κι' ἐκάλυπτε τὰ πάντα. Λουλούδιες ταυτέλλες ἐστολίζανε τοὺς
δρόμους, τῆς φράχτες καὶ τῆς πλαγές. Ἀνατριχίλα ἡδονικὴ χυνό-
τανε ἐπάνω στὰ γρασιδιὰ τὰ σαπφείρινα· τὰ ἄνθη τὰ ραντισμένα

ἀπὸ τῆ δροσιά κοιμώντουσαν ἀκόμα μέσ' στῇ πάχνη· ἐρεθιστικοὶ μοσχανασασμοὶ τῆς φύσεως ἀνεδίδοντο ἀπὸ παντοῦ καὶ τὰ πουλάκια ἐδιαλαλοῦσαν γλυκόλαλα τὴν εὐτυχία τους ἐπάνω στὰ θροσερὰ κλαδιά.

Ὁλη ἡ οἰκογένεια Μπακαλιάρου συνεταράχθη ἀπὸ τὴν μαγείαν αὐτὴν τῆς φύσεως. Πρώτῃ ἡ κυρία ἀνεφώνησε:

— Τί ὥραϊα! Τί μαγεία! Τί ἀπόλαυσις! Σάν νὰ τρῶῃ κανέννας μαγειρίτσα!..

**

Ἀπεφάσισαν νὰ στρατοπεδεύσουν σὲ κάποιο χωραφάκι ἐκεῖ στεφανωμένο ἀπὸ δένδρα, σ' ἓνα χωραφάκι, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον παχύφλουδης λεμονιάς, ἐνῶ γύρω πυκνὲς κουφοξυλιές ἐχόρευαν θαρρεῖς καὶ λιγαριῆς ἀγκυαλιζόντουσαν ἐρωτικά μὲ πικροδάφνες. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνέβει πειρὸ πολὺ καὶ στὰ θερμὰ του τὰ φιλιὰ ζωὴ χυνότανε ἀπὸ παντοῦ καὶ ζωὴ ἀνέδρευε ἀπὸ ὁλοῦθεν. Καινούργια νειῶτα γιορτάζανε γῆ καὶ οὐρανός. Ἀστεροκέντητῃ ἡ πρασινάδα κάτω ἀπὸ μαργαρίτες καὶ παπαροῦνες μὲ φουστάνι δλοκόκκινο. Βράχια καὶ δένδρα καὶ βουνὰ γελοῦσανε, τὸ γέλιο τῆς νειότης καὶ τῆς εὐμορφιάς. Κάππαρη θραψερὴ σουρνότανε κάτω καὶ μαῦρα βατόμουρα προσκαλοῦσαν τοῦ κόσμου τὰ πουλιά.

— «Μπᾶ! ποῦ νὰ φᾶς, γρουσουζα, τὸ κεφάλι σου...»

Ὁ υἱὸς συνεκινήθη.

— Τί κρίμα, νὰ μὴν ἔχω μαζί μου σήμερα τὸν Σολωμό!

— Τί εἶναι αὐτός, ἐρώτησεν ὁ κ. Μπακαλιάρος, ποῦ τὸν ἤθελες μαζί μας;

— Ἕνας Κερκυραῖος, ἀπὸ μεγάλον οἶκο Κ. . .

— Τί οἶκο; Ἀποικιακῶν; Σολωμός εἶπες; Πῶς δὲν τὸν ξέρω! Θὰ φαλίδεψε!..

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ διάτορος κραυγὴ ἔσχισε τὸν δρίζοντα.

— Πᾶνε τὰ φαγητά!.. τρομάρα μας!

Πρῶτος ὁ Στραβοκαρέκλας ἔτρεξε:

— Ποῦ πᾶνε; Τὸ κοφίνι εἶναι δῶ!

— Πᾶνε εἶπα τὰ φαγητά! ἐστρίγγλιασεν καὶ ἐκ δευτέρου ἡ κυρία Μπακαλιάραινα, σείουσα τὸ κοφίνιον κενὸν καὶ δεικνύουσα τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, ὅπου μεγάλη ἔχασκεν ὁπῇ.

Ὁ «πάτορ» τοῦ κοφινίου ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιχομένου, ὑπεχώρησε καὶ τὰ φαγητὰ ἐσκορπίσθησαν βεβαίως εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς ἐκείνην ἢ «στρίγγλα», ἢ Τσιτσιμίδα, νὰ τὸ καταλάβῃ.

Καὶ ὥς πεινώσα θάιναι ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ κατεσκληνέτου καὶ ἀναιμικοῦ κορασίου, τὸ ἐξήπλωσε κατὰ γῆς καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ καταφέρῃ ἄγρια κτυπήματα.

Σὲ λίγο ἡ παπαροῦνες τῆς χλόης αὐξήθηκαν, τὸ πράσινο ἐκεῖνο καὶ εἰρηνικὸ κομματάκι γῆς, ποῦ ὁ ἄνθρωπος μαγάρισε, κατεπιτσιλίσθη ἀπὸ αἷμα, ποῦ ἄφθονο, θερμό, γελαστὸ καὶ κόκκινο, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς φτωχιᾶς, παιχιδιάρικα ἔρρεε...

“Ὅταν ἡ Τσιτσιμίδα ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς, ψυχὴ δὲν ἦτανε ἐκεῖ κοντὰ τῆς. Παπαροῦνες μόνον ἔκλιναν συμπονετικά ἐπάνω τῆς καὶ κίτρινες μαργαρίτες, σὰν ἀδερφάκια τῆς, λυπημένες τὴν περιστοιχίζαν. Τὰ χαμομήλια σκορπισμένα γύρω στὸ κεφάλι τῆς, τῆς ἀνεβάζαν τὴν ταπεινὴ τους μυρωδιὰ γιὰ νὰ τὴν συνεφέρουν!.. Οἱ γύρω ἀρκουδόβατοι ἐξέτειναν γυμνά χέρια, σὰν δενδρογαλιές, σὰν ἔτοιμα νὰ τὴν ὑπερασπίσουν, καὶ ἡ λεμονιά ἡ δίφορη, τὸ μυρωμένο τῆς ἀνθὸ ἄρχισε νὰ χύνῃ σὰν μαργαριταρένια δάκρυα, ἀπάνω τῆς...

— «Δὲν τὴν ἐσκότωνες, Μαριωρή μου, λέω ἐγώ!..»

Ἡ λιγαριὲς ἐπλέξανε τῆς λουῖρες τους, γιὰ νὰ μποδίσουνε τὸ βέβηλο ποῦ θάθελε κεῖ μέσα νὰ εἰσέλθῃ· νυφοῦλες ντροπαλές καὶ ροδοκόκκινες ἡ πι-κροδάφνες, στὴν ἀγωνία παραστέκαν τῆς φτωχῆς.

Ἡ φύσις τὸ θῦμα τῶν ἀνθρώπων ἐπαρηγοροῦσε τὴ ματωμένη του καρδιὰ βαλσάμωνε...

“Ὅταν ἡ κ. Μπακαλιάρου ἔφθασε εἰς τὸ χωριὸ ὅλη ἡ γειτονιά, ὅλες «ἡ νοικοκυράδες» καὶ ὅλος ὁ κόσμος «ὁ γνωστικός» τὴν ἐδικαίωσε καὶ ὅλοι σκυλοβρίσανε τὴν ἄτυχη τὴ Τσιτσιμίδα!

— Δὲν τὴν ἐσκότωνες, Μαριωρή μου, λέω ἐγώ. Παλαδῶσανε, καλέ, δὲν ἔχουνε μυαλὸ ἡ δούλες σήμερα!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ

ΜΕΙΝΑΜΕ δύο! Ποιὸς παρακάτω ἔξερει γιὰ μᾶς τί λέει τῆς Μοίρας τὸ βιβλίο! ποιὸς πρῶτα θὲ νὰ πάῃ στ' ἀνήλια μέρη, ποιὸς μόνος του θὰ μείνῃ ἀπὸ τοὺς δύο.

“Ἄν οἱ μαῦροι, νὰ ζοῦμε ἄτεκνοι γέροι, ἐπρόσταξε αὐστηρὸ θέλημα θειο, τὸ χέρι ἐνὸς τ' ἄλλου ἄς βαστάῃ τὸ χέρι ὡς νὰ τ' ἀκούῃ ἀναίσθητο καὶ κρύο.

Μιά τέτοια χάρι—ἄς μὴ ζηλέψωμ' ἄλλη—στὴ λαύρα ποῦ βαθεῖα μᾶς ἔχει κάψει εἶνε, ἀδελφή, παρηγορία μεγάλη.

“Ἀχ! τὴν ἡμέρα ὁποῦ καὶ τούτη πάψει, ἂν ἓνα μόνον δάκρυ ὁ κόσμος βγάλλῃ, τὸν ζωντανό, ὄχι τὸν ἄλλο, ἄς κλάψῃ!

† Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ